

grad til at identificere den enkelte i det praktiske daglige. Ellers har vi jo cpr-systemet.

Så er der hensynet til slægtsfølelsen, den er der jo allerede talt meget om, men der er hensynet til dem, der bærer de mere specielle efternavne. Og jeg synes, at lovforslaget fint tager hensyn til det. Og man kunne måske endda sige så rigeligt, for ministeriet erkender i hvert fald selv i bemærkningerne, at bestemmelserne er temmelig detaljerede, og at loven er svær at læse. Så jeg vil sige, at det ikke er den vilde liberalisering set med mine øjne – man kunne sige snarere for lidt end for meget.

Jeg synes også, at lovforslaget er godt, fordi det er et velkomment slag for et mere åbent og rummeligt samfund, hvor der er plads til ikke bare forskelligheder, men måske også indimellem ligefrem særheder. Men det er i hvert fald et samfund, hvor samlevende i højere grad ligestilles med gifte – det synes vi er positivt – hvor der åbnes for andre navneskikke og dermed for, at man i højere grad får lov til at navngive i pagt med den tradition, man nu er rundet af, hvis det er praktisk muligt.

Kl. 19.15

Den danske navnetradition er gudskelov ikke, lige så lidt som Danmark er, støbt i beton. Nej, den ændrer sig i takt med befolkningssammensætningen og tidsånden. I dag går de færreste faktisk rundt og hedder Per Degn eller Dorthe Knapmagers som hos Holberg. Ikke fordi de ikke må, men det hedder man altså bare ikke i 2005.

Alt i alt synes vi ikke, at der er noget at betænke sig på. Lovforslaget er for os et gevaldigt fremskridt til gavn for et mindre formynderisk og et mere rummeligt Danmark, så derfor kan vi overordnet støtte lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg vil simpelt hen complimentere ordføreren, for jeg synes, at det var en meget, meget præcis radikal for ikke at sige kulturradikal tale, der blev holdt. Her fik man jo virkelig det kulturradikale syn på menneskelivet fremsat klart og tydeligt: at det er min ret selv at vælge mit navn.

Det vil sige, at det er min ret til selv at vælge min virkelighed. Det er jo virkelig kulturradikalismens forståelse af, hvad det er at være menneske, at det er noget, jeg selv vælger. Det vil sige, at alt, hvad der hedder historie, historisk sammenhæng, slægt, er noget, jeg kaster på møddin-

gen, for jeg vælger simpelt hen mig selv som noget ganske andet.

Jeg kan jo ikke lade være med at høre den tale på baggrund af en konservativ tale, der tilslutter sig dette, som virkelig er en ophævelse af alt, hvad der hedder konservatisme, men hvor det kamufleres. Her er der ikke noget, der er kamufleret. Det er simpelt hen kulturradikalismen for fuld udblæsning, hvor alt bliver ligegyldigt i forhold til den enkeltes private smag.

Så jeg kan kun complimentere fru Charlotte Fischer.

(Kort bemærkning).

Charlotte Fischer (RV):

Man kunne jo forsøge sig med lidt tillid til den enkelte borger. Det kan godt være – sådan er det jo faktisk – at langt, langt de fleste mennesker lever fint med deres slægtsnavn og er glade for det. Egentlig handler det her bare om at give nogle mennesker en ekstra mulighed. Om de så bruger den eller ikke bruger den, det synes jeg ikke der er nogen der skal sidde i fjerne lokaler og bestemme på deres vegne.

Så jeg synes måske, at det også handler om formynderi, kan man sige i denne her sammenhæng, altså at der er nogle her eller andre steder, der skal bestemme, hvad der er den rigtige identitet for den enkelte.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Nu bliver jeg desværre nødt til at være mere kritisk over for fru Charlotte Fischer, for nu synes jeg, at hun ophæver det reelle, hun dog sagde tidligere. Nu siger hun, at det bare er et spørgsmål om tillid til den enkelte. Det er simpelt hen en ophævelse af den klare indrømmelse, hun kom med før, at det at være menneske er, at jeg vælger selv at være den, jeg vil være. Det vil sige, at det ikke er et spørgsmål om tillid til den enkelte, men det er et spørgsmål om, at jeg simpelt hen er Vorherre, som har ret til selv at forme virkeligheden.

Det siges så, at det er en protest imod formynderi, ja, det, at fru Charlotte Fischer er født af sine forældre, det, at hun hører hjemme i en sammenhæng, hvor hun taler et bestemt sprog, har en bestemt nationalitet, betyder, at virkeligheden faktisk eksisterer som noget bindende.

Hun kan godt kalde det for formynderi, men så er der jo kun det at sige, at virkeligheden er formynderisk, for jeg er ikke født på en sky, hvor jeg selv bestemmer overhovedet alt, jeg er et